

JANE
FEATHEROVÁ

Svadobná stávka

JANE FEATHEROVÁ

Svadobná stávka

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Jane Feather: A Wedding Wager,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2011,
preložila Miriam Ghaniová.

Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2011 by Jane Feather

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2013

Cover Design © Peter Brunovský 2013

Cover Photo © Accornero, Franco via Agentur Schlück GmbH

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1778-7

PROLÓG

Londýn 1759

MLADÝ MUŽ REZKO KRÁČAL po Charles Street, tak ako kráčajú čerstvo zaľúbení. Z Covent Garden sa ozývala hlasná hudba. Bol vysoký, elegantný, na hlave mal trojrohý klobúk lemovaný rovnakou striebornou stuhou ako rukavice. Kabátec aj nohavice mal z hodvábu sýtozlatej farby, z jemne vypracovaných čižiem mu vytrčali zdobené hodvábné pančuchy.

Bolo krásne májové ráno, ako stvorené na lásku. Nové lístie na stromoch žiarilo sviežou zelenou, akoby ho ešte neznečistilo ovzdušie mesta plné smogu a hnilobného zápachu unikajúceho z otvorených kanálov. Okná boli dokorán, aby sa obyvatelia nadýchali čerstvého vzduchu, ľudia tlačiaci sa na ulici sa usmievali pri prísľube jarného dňa.

Pred vysokým úzkym domom na Charles Street mladý muž zastal a pozrel naň s úsmevom na perách. Potom rezko vybehol niekoľkými schodmi a zabúchal na dvere klopadlom. Tváril sa sebavedomo ako návštevník, ktorého niekto radostne vyčkáva.

Chvíľu postál, kým sa dvere pomaly otvorili. „Dobré ráno, Flanagan.“ Mladík si sňal klobúk, vlasy sa mu na slnku zaleskli ako zlato, keď pozdravil staršieho sluhu a pretisol sa dnu popri ňom. V úzkej chodbe zastal a jeho úsmev vystriedal nechápavý výraz, keď si všimol škatule, kufre a vaky.

„Nieкто sa niekam chystá?“ opýtal sa sluhu a pozrel naňho cez plece, ale Flanagan stále postával v pootvorených dverách.

Skôr ako mu stihol odpovedať, ozval sa z tieňa za schodiskom drsný hlas: „Ako vidíte, Sullivan, áno. Moja nevlastná

dcéra cestuje do Európy.“ Bol to pán v strednom veku s hustými čiernymi vlasmi, ktoré mu na sluchách šediveli. Vystúpil na svetlo a zostal stáť vystretý ako vojak.

„Nejako narýchlo, nie, pane?“ Sebastian Sullivan sa zľahka uklonil generálovi sirovi Georgeovi Heywardovi a zatváril sa podozrievavo. „Serena nič nespomínala, keď sme sa včera večer rozprávali.“

„Ani Serena nič netušila o mojich plánoch,“ odvetil ľahostajne generál. „Ale už o nich vie. Bohužiaľ, teraz sa s ňou nemôžete stretnúť. Musí sa pripraviť na cestu, odchádza už dnes popoludní.“

„Dnes popoludní?“ Mladý muž sa zatváril prekvapene. „Nerozumiem tomu, pán generál.“

Heyward si trochu šnupol, a až potom odvetil s potuteľným úsmevom: „Nevidím dôvod, prečo by ste mali, Sullivan. Moje plány sa vás vôbec netýkajú.“

V Sebastianových modrých očiach sa blysol hnev. „Ale plány slečny Sereny sa ma týkajú, pane.“

„Ste ešte opovážlivejší, ako som si myslel, mladý muž. Nemáte na moju nevlastnú dcéru žiadny nárok. Teraz ani nikdy.“

Sebastian sa pokúsil stlmiť hnev, ale veľmi mu to nešlo. Bola to pravda. Serena nebola sama sebe paňou, žila pod prísnou rukou nevlastného otca, ktorý sa netajil tým, že sa mu vôbec nepozdávajú príčasné návštevy Sebastiana v ich dome, ak nesúviseli s hazardnými hrami. „Môžem sa s ňou porozprávať, pane?“ opýtal sa miernym tónom.

„Nie, teraz nemá čas na návštevy.“ Sir George pohrdavo mávol rukou.

„Nemáte pravdu, pane,“ ozval sa jasný hlas zo schodiska a obaja muži sa prudko obrátili. V polovici schodiska zastala mladá žena, jednou rukou sa pridŕžiavala zábradlia a odvážne na nich hľadela. „Pod' nahor, Sebastian.“ Obrátila sa a zmizla v chodbe.

Sebastian nečakal na generálov súhlas. Takmer sa rozbehol, berúc dva schody naraz. Serena zabočila do malého salónika

s výhľadom na ulicu. Okno bolo otvorené, ulici vydĺáždenej kameňmi hrkotali vozy.

„Serena... Serena, moja láska, čo to má znamenať?“ Sebastian hodil klobúk na kreslo a vystrel k nej ruky. „Dopekla, čo tým chceš generál povedať? Tvrdil, že dnes popoludní odchádzaš.“

„Áno, odchádzame.“ Nepodala mu ruku a jemu po chvíli ruky klesli. Nechápavo na ňu civel. „Myslím, že do Bruselu.“

„Prečo?“

„Za obchodmi,“ pokrčila plecami. „Sir George má pocit, že sa mu v Európe bude dariť lepšie. A ja nemám právo nesúhlasiť.“

„Nemôžeš odísť, Serena... Čo bude s nami?“ Vyľakane na ňu hľadel.

Znovu pokrčila plecami. „Okrem toho, že nemám na výber, Sebastian, myslím, že som pripravená na zmenu. Londýn ma už nudí a ani hazard nie je taký vzrušujúci ako kedysi. Hráči nestavajú toľko peňazí, ako by sme si želali, a úrady sú stále v strehu. Musíme sa presunúť inam.“

„Ale čo bude s nami?“ zopakoval Sebastian.

„Čo bude s nami?“ Oči mala modré ako nezábudky a pleť hladkú a bielu ako alabaster, no na jej tvári sa nezračilo to, čo tam Sebastian hľadal. „Drahý, medzi nami bol len flirt, nič iné. Za daných okolností inú možnosť ani nemáme. Môj nevlastný otec nikdy nedovolí, aby som sa vydala za chudobného šľachtica, dokonca ani keby tvoja rodina uvažovala o tom, že prijme do rodiny hráčku hazardnej hry faro.“

Rozosmiala sa, ale nebolo to od srdca.

„Nehovor mi, Sebastian, že si náš vzťah považoval za viac ako flirt. Ja určite nie. Ak si nadobudol ten dojem, tak mi je to úprimne ľúto.“ Odhrnula si z čela prstenec havraních vlasov.

Sebastian zrazu zbledol. „Vieš, že to nie je pravda. Lúbim ňu, Serena, a ty ľúbiš mňa. Dobré to viem.“

Netrepezlivo pokrútila hlavou. „Si taký mladý, Sebastian! Čo vieš o svete? Bála som sa, že budeš sklamaný, preto som ti to

chcela povedať osobne, ale ver mi, drahý, že som ňa nikdy neľúbila. Nemôžem si dovoliť nikoho ľúbiť. Čoskoro určite nájdeš tú pravú, no ja to nie som.“

Zavládlo ticho, potom Sebastian potichu prehodil: „Nepoznám ňa. Vôbec ňa nepoznám.“ Zvrtol sa na päte, vzal klobúk, vyšiel zo salóna a opatrne za sebou zatvoril dvere.

Serena mlčky stála a hľadela na ne. Na tvári mala nečitateľný výraz, oči bez lesku. Z tranzu ju prebralo až buchnutie vchodových dverí. Podišla k oknu a vyzrela na ulicu. Sebastian dlhými krokmi mieril na Piazzu, a ani raz sa neobzrel.

„Šlo ti to báječne, ako vidím... Verím, že si ho poslala do pekla,“ ozval sa za jej chrbtom generál. Neobrátila sa k nemu, pery zovreté, plecia stuhnuté.

„Ako ste mi prikázali, pane,“ odvetila ľadovým hlasom. „Presne ako ste mi prikázali.“

„Bol by som to vybavil aj sám, ale keď si nástojila, že mu to povieš ty, tak teraz obviňuj seba, ak ňa to tak vzalo. A teraz sa ponáhľaj, o hodinu odchádzame do Doveru.“

1

Londýn 1762

JASPER ST. JOHN SULLIVAN, piaty gróf z Blackwateru, pozrel na svojich mladších bratov dvojčatá s ironickým úsmevom. „Ja som svoju úlohu splnil, vy teraz musíte splniť podmienky poslednej vôle nášho strýka.“

Sebastian Sullivan zdvihol obočie a pozrel na staršieho brata, no ten len tupo hľadel na aubussonský koberec pod nohami. „Vidiš, Perry, Jasper si už našiel nevestu. Čo urobíme my?“

„Je to hlúposť... číre bláznovstvo,“ odvetil Peregrine a konečne zdvihol zrak. Jeho modré oči, zvyčajne pokojné, tentoraz posmešne žiarili. „Všetci traja sa musíme ešte pred smrťou nášho starého strýka oženiť so ženou, ktorá potrebuje morálnu alebo duševnú záchranu. Iba tak po ňom zdedíme majetok. Čo je to za nezmysel?“

„Pomysli na ten majetok,“ odvetil pokojne Jasper a vytiahol z tabatierky štipku tabaku. „Deväťstotisíc libier, milý Perry, to vôbec nie je zanedbateľná suma.“ Strčil lakovanú tabatierku naspäť do vrečka na kabátci.

„Rozprávkové bohatstvo,“ Sebastian sa krátko zasmial. „Uverím tomu, len keď to uvidím na vlastné oči. „Stavím sa, že je to zasa nejaký čertovský trik.“

„Boh ti odpustí, že tak premýšľaš,“ zachichotal sa Jasper. „Náš drahý strýko je stelesnený diabol, nech si tára, koľko chce, že sa chce vrátiť do lona cirkvi.“

„Ale môžeme mu naozaj veriť?“ neprestával naliehať Sebastian. „Poslednú vôľu môže kedykoľvek prepísať, a my sa zatiaľ budeme snažiť dostať nejaké šialené ženy na správnu cestu.“

Jasper pokrútil hlavou. „O tom pochybujem, Sebastian. Vi-
komt Bradley má zvláštny zmysel pre česť a neodkáže majetok nikomu mimo rodiny, ak nebude musieť. Chce vás len trochu potrápiť.“ Položil pohár sherry na rímso nad kozubom. „Predpokladám, že ti ešte zostala väčšina z tých piatich tisícok libier, ktoré ti dal, keď si ho požiadal o pomoc. Nikto z nás nevie, koľko tu ešte strýko bude.“

„Nuž, ten asi nezomrie nikdy, len aby nás mohol trápiť,“ vyhlásil Sebastian.

Jeho starší brat sa rozosmial. „Bude tu čo najdlhšie, na to sa môžeš spoľahnúť.“ Vzal si dvojrohý klobúk aj striebornú paličku a vykročil k dverám. „Mám večer stretnutie, takže už musím ísť.“

Dvere sa za ním zatvorili a dvojčatá zostali mlčky sedieť. „Čo si o tom myslíš?“ opýtal sa po chvíli Peregrine. „Ja som sa snažil na celú tú hlúposť zabudnúť, ale Jasper má pravdu. On si našiel nevestu, musíme to skúsiť aj my. No kde začneme hľadať ženy, čo klesli až na dno. Hoci sa mi vôbec nezdá, že by jeho Clarissa bola nejaká padlá žena.“

Sebastian sa zasmial, keď si pomyslel na novopečenú manželku svojho staršieho brata. „Asi máš pravdu. No Londýn sa

len tak hmýri padlými ženami, Perry. Stačí sa len poprechádzať po Piazzе.“

„Nikdy som si nevšimol nejakú príťažlivú prostitútku,“ odvetil jeho brat. „A nech som prekliaty, ak sa s nejakou ožením len preto, aby som zdedil veľké peniaze.“

Sebastian sa uškrnul. „Ja nie som taký jemnocitný, braček. Aj chutná slúžtička mi poskytne dosť potešenia. Aspoň vieš, s kým si.“ Tvárou mu však prebehol tieň, čo jeho bratovi neuniklo.

Peregrine mlčal, hoci vedel, že jeho brat má na mysli Sereanu Carmichaelovú, ktorú ľúbil, no bez vysvetlenia ho odvrhla. Od jej odchodu ubehli už tri roky a Sebastian sa snažil nájsť zabudnutie v zábave. Nikdy však nezašiel ďalej ako po flirt. Milenky si vyberal medzi opernými speváčkami, tanečnicami a predavačkami pomarančov v divadle. Raz, dva razy koketoval s kurtizánami z vyššej spoločenskej vrstvy, ale nikdy to nebolo nič vážne.

Sebastian vstal zo stoličky, povystieral sa a vykročil k dverám. „Nuž, idem. Harley má niekoľko hnedákov, ktoré chce predaf. Rád by som sa na ne pozrel. Taký pár by sa dobre hodil do dvojkoľosového koča, po ktorom túžim už dávno.“

„Čo keby si si radšej najprv začal hľadať vhodnú nevestu?“ Brat za ním vyšiel do chodby.

„Práve bohatstvo, drahý brat, je neodolateľné pre ženy, aké potrebujeme,“ odvetil Sebastian a vyšiel na Stratton Street. Nasadil si klobúk trochu nakrivo. „Ideš so mnou?“

Peregrine sa zamyslel. „Prečo nie? Dnes popoludní aj tak nemám nič zaujímavejšie.“

„Tvoje nadšenie je nákazlivé, bratku.“ Sebastian mávol paličou na drožku prechádzajúcu okolo.

Lord Harley práve vychádzal z brány, keď bratia zastavili pred jeho domom na Strande. Zakýval na nich, keď vystúpili z drožky. „Sebastian... Perry... aké potešenie!“

„Chcel by som sa pozrieť na tých hnedákov, Harley, ak ich máš ešte v úmysle predaf.“ Sebastian hodil drožkárovi mincu.

„Áno, ale správne kupujúcemu za správnu cenu,“ odvetil lord opatrne. „Podť sa pozrieť do stajní.“

„Naozaj nemáš iné povinnosti?“ opýtal sa Peregrine. „Zdalo sa mi, že máš niekam namierené.“

„Nič nie je také sŕne, aby to nepočkalo,“ prehodil lord Harley. „Na Pickering Place práve otvorili novú herňu. Myslel som, že tam zájdem, ale to môžem aj neskôr. Vraj je tam dusno ani v pekle, ako som počul.“

„Kto ju vlastní?“

„Presne neviem. Vraj nejaký prišelec. Crawley si tam včera večer zahral... údajne vysoké stávky, ako povedal.“ Lord Harley zabočil do uličky vedúcej k stajniam za domom.

Sebastian si skúseným okom prezrel hnedákov, čo klusali vo výbehu. „Čo myslíš, Perry?“

„Neviem. Ale Jasper by povedal, že sú nádherné.“ Peregrine sa zamračil, keď paholok zastavil kone rovno pred nimi.

„Nezmysel,“ zafučal Sebastian, zohol sa a skúmal kone zblízka. Ohmatal im stehná, prešiel rukou po svalnatých bokoch. „Sú naozaj krásne, Harley.“

„Päťsto guineí,“ odvetil lord.

Sebastian sa zamračil. „Popremýšľam o tom,“ pokrútil hlavou. „Nemal som v úmysle minúť viac ako tri stovky.“

„No, ani ja sa ich neponáhľam predať.“ Harley naznačil paholkovi, aby odviezol kone do stajne. „Popremýšľaj a daj mi vedieť.“ Prešiel uličkou naspäť na Strand. „Neviem, ako vy dvaja, ale ja som hladný ako vlk. Zájdem na večeru k Whitovi a potom by som si omrkol aj Pickering Place. Nepridáte sa?“

„Nič pre mňa,“ mávol rukou Peregrine. „Som pozvaný na večeru Kráľovskej spoločnosti.“

„Astronómovia alebo vedci?“ vyzvedal sa Sebastian, ktorého bratovo rozhodnutie vôbec neprekvapilo.

Peregrine sa rozosmial. „V tomto prípade ani jedni. Budem večerať s dvoma filozofmi a akýmsi šialeným básnikom.“

„Tak si to užij.“ Sebastian potľapkal brata po pleci. „Ja pôjdem s Harleym na večeru a pozriem sa aj na Pickering Place.“

„A nemiň všetko naraz,“ upozornil ho Peregrine, zberajúc sa na odchod.

„Čo to malo znamenať?“ opýtal sa Harley.

Sebastian sa usmial. „Len bratské vtipkovanie. Poďme k Whitovi, navečeriame sa.“

Hostinec bol preplnený, no dvaja páni si rýchlo našli miesto v skupinke sediacej za dlhým stolom pred kozubom, kde napriek príjemnému jesennému počasiu horel oheň. Nad ním sa v kotle varila voda, ktorú nalievali do kávových kanvíc na polici na protilahej stene. Služky roznášali krčahy a tácky s pečenou baraninou a karafy vína. V jednom kúte hrali hostia kocky a hlučne sa pritom zhovárali. V druhom bolo tichšie, hrali sa tam karty a stávkovalo, kto vyhrá.

Sebastian sa poobzeral po miestnosti, spoznávajúc a zdraviac priateľov a známych mávnutím ruky. Potom si sadol na lavicu pri stole a sediacich pozdravil zdvihnutím čaše. Počúval, o čom sa rozprávajú, ale myšlienky mu zaleteli niekam inam. Tretina z deväťstotisíc libier bola nepredstaviteľná suma, najmä pre človeka, ktorý nemal žiadny majetok. Jasper ako hlava rodiny držal bratov nakrátko, aby nerozhajdákali celý Blackwater, ale aj jemu samému často hrozilo, že ho pre dlžoby uväznia vo Fleet of Marshalsea. Zdalo sa, že si zo svojej zložitej situácie nerobí nič, ale mladší brat ho pridobre poznal, aby vedel odhadnúť, kde je pravda. A Jasperova situácia sa ešte zhoršovala požiadavkami celej širokej rodiny, ktorá si myslela skôr, že je lakomý, ako že nemá z čoho rozdávať.

Aby však získali rozprávkový majetok, ktorý im visel pred nosom ako na zlatom motúze, museli všetci traja bratia splniť zvláštnu požiadavku svojho strýka. Všetci traja si mali nájsť manželky, ktoré zišli zo správnej cesty.

Dopekla, ako to len tomu starcovi zišlo na um? Jasper mal svoju teóriu a zdala sa mu logická. Vikomt Bradley bol od mladosti čiernou ovcou rodiny Blackwaterovcov. Nikto netušil prečo, ale jeho meno sa v rodine nikdy nespomínalo. Bradley na oplátku pretrhal všetky rodinné putá a vysťahoval sa

do Indie, kde zarobil veľké peniaze. Rodinu to však nepotešilo. Predstava Blackwaterovcov ako obchodníkov sa im priečila a okrem toho sa šírili reči o roztopašnom živote mladého vikomta. Jasper niekoľkokrát zdôraznil, že ľudia často a ľahko kritizujú toho, kto čo len o krok zišiel z vychodenej cestičky.

Jasper bol toho názoru, že strýkov diabolský plán je čistá pomsta. Ak do rodiny Blackwaterovcov pribudnú tri nevhodné, morálne pokrivené ženy, Bradley sa bude naveky smiať v hrobe. Jasperova nevhodná manželka by bola, pravdaže, čerešničkou na torte. Jasper bol hlavou rodiny a jeho manželka by zaujala popredné postavenie v rodine. Jasper požiadal o ruku bývalú prostitútku, a už predstava, že ostatné ženy v rodine sa jej musia podriaďovať, bola nechutná. A šľahačkou na tej torte bolo, že bohatstvo, ktoré vikomt nadobudol pochybnými obchodmi po celom svete, malo zachrániť ich rodinu. Aj keby sa trom bratom celý zámer pozdával, uskutočniť ho bol tvrdý oriešok.

„Sebastian, podaj víno, človeče, na tomto konci stola umiame od smädu.“

Sebastian sa prebral z dúm, zašomral čosi na ospravedlnenie a posunul po stole karafu. Vložil si do úst kusisko mäsa a zalial ho lyžicou cibulovej omáčky.

„Tu so Sullivanom chceme vyskúšať novinky na Pickering Place,“ oznámil lord Harley a nalial si do čaše. „Ide niekto s nami?“

„Je tam draho. Teraz nemám peniaze,“ vyhlásil mladík na druhej strane stola. „Budem rád, ak si nasledujúce dva mesiace vôbec zahrám záchod.“ Schuti si odpil vína.

„Radšej by si sa mal od Pickering Place držať čo najďalej, Collins,“ prehodil lord Harley. „Vraj tam majú stoly, kde sa začína hrať s rovnou tisíckou guineí.“

Sebastian ticho zahvízdal. Na ten večer mal vlastné obmedzenia, konkrétne sto guineí. Bol v pokušení zmeniť názor a Pickering Place sa vyhnúť, ale hazard mal v krvi a vedel, že ak začne hrať, nebude vedieť prestať a prekročí svoj limit. Pôj-

de, povedal si, a ak sa bude hra vyvíjať nad jeho pomery, jednoducho zdvihne kotvy.

S Harleym zlákali do konca večere ešte dvoch zvedavcov a všetci štyria sa vybrali na Pickering Place. Kráčali po St. James Street, pohrúžení do rozhovoru na čerstvom nočnom vzduchu, až napokon zastali pred honosným domom. Zvonka vyzeral ako ostatné, dobre skrýval nelegálnu činnosť, prevádzkovanú za veľkolepým dvojitém priečelím.

Lord Harley prešiel palicou po dokonale vyleštenom zábradlí vedúcom k dvojkrídlovým dverám a poznamenal: „Nič, čo by zbytočne vzbudzovalo pozornosť. Majitelia asi vedia, čo robia.“

Sebastian prikývol. Súkromné hrácke kluby boli otvorené len pre členov, no veľké herne chceli zarobiť a boli prístupné všetkým, ktorí si mohli dovoliť vysoké nelegálne stávky. Všetko prebiehalo v tichosti, a tak sem predstavitelia zákona zavítali len zriedka. Čím lepšie bola herňa zariadená, čím vyššie stávky a vznešenejšia klientela, tým menšie riziko, že ich prichytiť štátni úradníci.

„Pôjdeme dnu?“

Dvere im otvoril sluha v livreji a napudrovanej parochni. Uklonil sa a zaviedol ich do haly vydláždenej mramorom. Odtiaľ vystupovalo honosné schodisko na galériu, zo stropu viseli trblietajúce sa lustre. Zhora k nim doliehala lákavá hudba a tlmené hlasy. Do veľkej jedálne vpravo od haly viedli dvojkrídlové dvere.

Sebastian s priateľmi si odpásali meče a uložili ich na dlhé police pozdĺž steny. Vojsť ozbrojený do herne bolo zakázané, nieslo to so sebou veľké riziko. Vyšli po schodoch a ďalšími dvojkrídlovými dverami vstúpili do veľkého salóna. Čašník im ihneď ponúkol punč alebo šampanské na tácke. Chvíľu stáli a zvedavo sa obzerali okolo seba.

Salón bol zariadený hráckymi stolmi, pomedzi ne pobiehali pomocníci a ohlasovali stávky. Spoza stolov zneli tlmené hlasy, klopanie kociek a plieskanie kartami. V miestnos-

tiach vedľa hlavného salóna stáli ďalšie menšie stoly, za nimi v tichosti hrali dvojice piket.

Sebastianovi priatelia vošli do hlavného salóna, pristavovali sa nakrátko pri stoloch a odhadovali stávky. Sebastian zostal stáť pri dverách a obzeral sa okolo seba. Elegantné zariadenie, čašníci a pomocníci, drahé vína a vyberané jedlá akiste stáli ročne viac ako tisíc guineí. Majitelia musia mať slušnú hotovosť, aby im herne niečo vynášali. A majitelia najúspešnejších herní často záviseli od prístupnosti bankárov.

Odchlipol si z punču a pobral sa ďalej. Stuhol, keď zbadal mladú ženu v bledomodrých hodvábnych šatách, čo sa jej hodili k očiам. Práve vyťahovala dve karty pri stole na vzdialenom konci salóna. Kučery čiernych havraních vlasov jej lemovali peknú tvár.

Sebastian zastal ani obarený. Mladá žena zdvihla zrak ponad kariet a pozrela na druhú stranu preplneného salóna. Oči sa im stretli, Sebastian mal zrazu pocit, ako keby vôbec neprešli tri roky. Bola ešte krajšia ako predtým.

Vykročil k nej, no ona sklopila zrak a znovu sa venovala hre. Vtom pred Sebastianom zastal generál sir George Heyward. „Tak čo, Sullivan, aj vy ste si prišli zahrať?“

Sebastiana striaslo od odporu, no prehovoril neutrálnym hlasom: „Teda ste sa vrátili z Európy, generál?“

„Ako vidíte,“ prikývol generál. „Prišli ste si zahrať, pane?“

Sebastian neodpovedal na otázku. „Obchody vám určite idú, sir George, keď ste sa vrátili do Londýna s toľkou pom-pou.“

„Máte pravdu, ale to nie je vaša vec, Sullivan.“ Generál sa potuteľne usmial. „Dovoľte mi odviesť vás k stolu, určite sa dobre zabavíte.“ Chytil Sebastiana za predlaktie a ťahal ho opačným smerom od Sereninho stola.

Sebastian sa nebránil. Vo chvíli, keď ju znovu uvidel, celý jeho hnev, ktorý vzbĺkol pri ich poslednom stretnutí, zmizol ako šibnutím čarovného prútika. Znovu sa v ňom rozhorel plameň lásky, znovu bol ako omámený. Vtedy mal len dva-

dsafštyri rokov, ale teraz bol starší, múdrejší a skúsenejší. Mohol sa len usmiať nad svojou nezrelou vášňou. Ani Serena, ani jej nevlastný otec sa nemusia báť jeho pozornosti. Už na ňu ani nepozrie. Pokorne nasledoval generála k hráčskemu stolu. Nešlo mu o hru, ale o to, aby si vyhnal z mysle krásavicu s havraními vlasmi.

Serena sa už vopred pripravovala na stretnutie so Sebastianom, skôr či neskôr muselo k nemu dôjsť. Tri roky je dosť dlhý čas, navrávala si. Sebastian je už určite ženatý s nejakou dievčinou z bohatej rodiny. Nikdy nespomenula jeho meno pred cestovateľmi v Európe, kde spolu s nevlastným otcom robili svoje čachre. Ani ona nikdy nič nepočula o bratoch Sullivanovcoch. Občas spomínala na krátke mesiace ich známosti, na idylický sen naivnej mladej dvojice, ktorá nemala ani potuchy o reálnom svete. Za uplynulé tri roky dospela a teraz videla svet inými očami, široko otvorenými a cynickými. Bez mihnutia oka sa zmierila s generálovým dvojitém životom.

No teraz zrazu vošiel do miestnosti Sebastian. Skôr ako sa stihla spamätať, pocítila, ako jej na chrbte naskakujú zimomriavky. V tej chvíli sa im stretli oči a posledné tri roky zmizli v nenávratne. S tými zlatistými vlasmi a prenikavými modrými očami bol príťažlivý ako vždy. Keď k nej vykročil, vysoký a štíhly ako jedľa, srdce jej poskočilo od radosti. No zrazu bolo po všetkom. Objavil sa nevlastný otec, zastrel jej výhľad a krásna predstava sa razom rozplynula.

Ruka, v ktorej držala karty, sa jej trochu zachvela; myseľ, zvyčajne pokojná, sa zahmlila. Ale veď najhoršie má už za sebou, navrávala si. Prvé stretnutie je vždy najtrápnejšie. Nemusia sa zhovárať, stačí, ak sa jeden druhému uklonia, vymenia si pozdrav a pár zdvorilostných fráz. Už ju nezaskočí nepripravenú.

Pre nedostatok sústredenia prehrala, čo sa jej nestávalo, no povedala si, že raz za čas je dobré dokázať, že ani bank nie je

neporaziteľný. Aj tí najlepší hráči by odmietali hrať pri stole, kde sedí bank a stále vyhráva.

Hodiny odbili deväť a Serena pozrela na dvojkrídlové dvere, pri ktorých stál sluha oznamujúci, že sa podáva prvá večera. Usmiala sa na hráčov pri stole. „Páni, navrhujem, aby sme zišli dolu na večeru. Prestávka nás všetkých trochu osvieži.“

Muži nadšene súhlasili, zložili karty a odtisli stoličky. „Môžem vás odprevadiť, lady Serena?“ uklonil sa jej mladý vikomt a ponúkol jej rameno. Na hlave mal napudrovanú parochňu, čo mu lemovala cherubínsku tvár s dlhými mihalnicami. Oči mal trochu červené, lebo pil už druhú fľašu burgundského.

„Ďakujem, lord Charles.“ Serena mu položila ruku v ruka-
vičke na brokátový rukáv a dala sa vyviešť zo salóna širokým
schodiskom do nádherne pripravenej jedálne. Niesla sa pome-
dzi hostí sťa labuť a ochutnávala jedlá naložené na dlhých bu-
fetových stoloch. Odchlipla si šampanského luxusnej značky
Rhenish aj burgundského. Obzerala sa na všetky strany, aby
zistila, kde treba doplniť jedlo alebo pitie.

Generál Heyward bol všade, rozprával sa s hosťami, roz-
dával komplimenty dámam, nalieval do pohárov, aby ukázal,
aký je dokonalý hosťiteľ. Cudzí človek by si pomyslel, že ide
o extravagantný súkromný večierok s tými najvznešenejšími
hosťami, nie o zhromaždenie, ktorého cieľom je dostať čo naj-
viac hostí nahor k hráčskym stolom. Za skvostnú večeru nako-
niec dobre zaplatia.

Sebastian s priateľmi a ostatnými hosťami zišli do jedálne.
Chvíľu postával vo dverách, ukradomky sledujúc Serenu, ako
sa venuje hosťom v žiare stoviek sviec. Zrazu sa prichytil, že
hľadá, čo by na nej skritizoval. Áno, je stále krásna, ale niečo
sa predsa len zmenilo. Na tvári sa jej zračil tvrdý výraz, krásne
nezábudkovomodré oči boli ostrážitejšie. Jej čierne vlasy hrali
rovnako domodra, bola vysoká a štíhla ako predtým, takže od
nej nevedel odtrhnúť zrak.

„Sebastian...” Lord Harley ho zľahka šťuchol do ramena, aby sa spamätal. „Zostaneš na večeru, alebo nie?”

Sebastian odtrhol zrak od ženy na opačnej strane salóna. Smiala sa na nejakom vtipe, čo povedal mladík s tvárou cherubína, ktorý sa nalieval burgundským. Sebastian len s námahou potlačil túžbu rozbehnúť sa k nej, vytiahnuť ju nasilu na ulicu, urobiť niečo... sám nevedel čo. Chcel len, aby sa niečo stalo. Niečo reálne, skutočné. Aby sa niekam stratila tá predstieraná odmeranosť, v ktorej nebolo ani zrno pravdy.

„Nie,” pokrútil hlavou. „Nezostanem na večeru.” Obrátil sa na podpätku a vrátil sa do haly po svoj meč. Opásal si ho a vyšiel von, dvere sa za ním zatresli.

Chladný nočný vzduch mu trochu prečistil hlavu, keď rázne kráča po St. James Street. Na londýnske pomery bolo skoro, hodiny ešte neodbili ani polnoc, no Sebastian nevedel, kam ísť. Čo by ho potešilo a zabavilo? Nemal náladu na spoločnosť, prinajmenšom nie na svojich priateľov. Zabočil zo St. James Street do uličky, kde pouličné lampy osvetľovali otvorené dvere taverien a hostincov, z ktorých sa ozývala hlučná vrava.

Práve sa pretláčal hlúčikom ľudí stojacich vo dverách krčmy, keď ho rázne chytil za plece urastený chlap. Sebastian obrátil hlavu a premeral si ho odmeraným pohľadom. Voľnou rukou zovrel meč. Nastalo ticho, no v očiach mladšieho muža sa čosi blyslo, akoby ho chcel ďalej provokovať. Napokon odtiahol ruku, čosi zašomral a uhol mu z cesty. Sebastian si prerazil cestu k preplnenému barovému pultu a požiadala o pintu portského. Dostal ho rýchlo, oprel sa o pult a výdatne si odpil. Potom sa poobzeral okolo seba. Nikto sa k nemu nepriblížil.

Portské mu však vôbec nezlepšilo náladu. Vystrúhal kyslú grimasu, hodil na pult mincu a predral sa davom naspäť na ulicu. Keď znovu vykročil po St. James Street, vycítil, že mu ktosi stojí za chrbtom.

Obrátil sa a zbadal vychudnuté dieťa, už-už chcelo odsko-

čič do uličky. „Minútku.“ Sebastian ho chytil za predlaktie. Chlapčisko naňho vytreštilo vyľakané oči.

„Prepáčte, pane,“ vykrúcal sa chlapec a sklopil zrak, no len preto, aby Sebastiana uhryzol do ruky. Sebastian vykrikoval od bolesti. Chlapec sa mu vytrhol a rozbehol sa do uličky. Sebastian si hneď uvedomil, že nemá malý mešec na drobné, čo nosil v bočnom vrecku na kabátci.

„Šialenec,“ uľavil si a pozrel na boľavú ruku. Kožu mal však neporušenú. Potom nazrel do uličky. Ako očakával, po zlodejovi nezostalo ani stopy. Boli malí a rýchli, dokázali sa v mihu skryť aj do diery, kam by sa nevošla ani mačka. V tmavých uličkách sa takéto lúpeže odohrávali často. Čudné, ale tento incident Sebastianovi pomohol znovu nadobudnúť zvyčajný pokoj. Priviedol ho naspäť do skutočnosti, na pevnú pôdu.

Vykročil ďalej po širšej St. James Street k domu na Stratton Street, kde býval spolu s bratom Peregrinom.

V obývačke na parapete vysokého okna na priechlí úzkeho domu horela svieca. Vchodové dvere sa otvárali rovno na ulicu, a tak sa Sebastian hneď ocitol v úzkej hale. „Perry, si doma?“ „Som.“

Sebastian otvoril dvere do neveľkej, ale útulnej obývačky. Peregrine sedel v hlbokom kresle pri kozube, v ktorom horel malý ohnák, aby sa v noci zahrial, a čítal. Na stolíku pred ním stála karafa brandy.

Perry sa usmial na brata a zatvoril knihu, prst nechal medzi stránkami, kde prestal čítať. „Dobrý večer.“

Sebastian pokrčil plecami. „Aj tebe.“ Nalial si z karafy trochu brandy a usadil sa v kresle oproti bratovi. „S Harleym sme boli na Pickering Place.“

Peregrine sa zatváril vystrašene. Jeho brata niečo trápilo a jemu v tej chvíli zišlo na um len jediné. „Veľa si prehral?“

„Nie,“ Sebastian mávol rukou. „Veď ma poznáš, Perry. Mám rád vzrušenie, ale nerád veľa prehrávam. Pri hracích stoloch som krotký ako baránok. Na môj vkus je tam pridraho, bolo by to skôr pre Jaspera.“

„Jasper tiež nerád prehráva,“ zdôraznil Perry a vyložil si nohy na železný kozlík.

„Môj zlatý, Jasper neprehráva,“ odvetil brat a obaja sa rozosmiali. Ich starší brat mal na karty talent.

Sebastian pokrútil v ruke čašou, sledujúc jantárovú tekutinu.

„Tak čo je?“ opýtal sa Peregrine.

Brat dvojča ani nezdvihol zrak, len zašomral: „Tú herňu vedie Serena a jej prekliaty nevlastný otec.“

Peregrine si uvedomil, ako mu na chrbte naskakujú zimomriavky. Pozrel bratovi do očí a strach sa ešte znásobil. Áno, Sebastian mal zasa v očiach ten ponurý výraz ako pred tromi rokmi. A ani jeden z bratov mu nedokázal pomôcť v jeho nešťastí. Keby mu tak Perry mohol vrátiť predchádzajúce šťastie! Sebastian prežil takmer rok v šťastnom vzťahu so ženou, o ktorej sa vyjadroval ako o svojej životnej láske. Jasper sa ako starší brat tváril skepticky a šomral čosi o detskej zamilovanosti, ale neurobil nič, aby schladil Sebastianovo ľúbostné vytrženie. Perry sa z bratovho šťastia tešil a doprial mu ho. Vždy sa delili o dobré aj zlé.

Potom sa niečo stalo a Sebastianov svet sa zrazu zrútil. Keď naňho Perry naliehal, povedal len toľko, že lady Serena a jej nevlastný otec odchádzajú do Európy. Ani jeden z bratov nemohol pre Sebastiana nič urobiť. Len ho sledovali a čakali, kým bolesť trochu nepominie, kým sa mu z očí nevytratí smútok a nedá sa znovu strhnúť vírom spoločenskej zábavy. Časom sa Sebastian spamätal a opäť bol sám sebou.

Teraz Peregrine hľadel svojmu dvojčatu do očí a uvedomoval si, že zlé časy sa vrátili. Pochytil ho hnev na ženu, ktorá tak kruto opustila jeho brata, a teraz sa to celé malo zopakovať.

„Predpokladám, že tam nebudeš hrať,“ prehodil vecne Peregrine a vzal do ruky pohár.

Sebastian zdvihol zrak k bratovi a odmerane sa usmial. „Ako som povedal, Perry, Pickering Place je pre mňa pridrahá herňa.“

2 „MUSÍM UZNAŤ, že ten čepiec ti veľmi pristane, moja drahá,“ ozvala sa nadšene Marianne Suttonová, až sa jej zatriasli starostlivo napudrované vlasy. S láskou v očiach pozerala na svoju jedinú dcéru. „Si krásna ako obrázok, nečudo, že generál sa do teba tak zahľadel.“

„Mama, neverím ti ani slovo,“ odvetila slečna Suttonová a začervenala sa až po korienky vlasov. „Generál Heyward... Určite si môže nájsť oveľa modernejšiu ženu, ako som ja.“ Chcela tým povedať, že generál je taký starý, že by jej pokojne mohol byť starým otcom, a nemal by sa zaujímať o sedemnásťročnú debutantku, ktorú čakala prvá spoločenská sezóna.

„Nezmysel, dieťa,“ mávla vejárom pani Suttonová. „Pamätaj na moje slová, že ak sa generál vráti do Londýna, otec ho k nám privedie ešte do Vianoc.“ Vzdychna, oprela sa o koženú opierku modernej pohovky a zdvihla k očiam cviker, aby sa rozhliadla po ulici. Práve prechádzali po Piccadilly, jej pozornosť zaujalo azda všetko navôkol a občas súhlasne prikývla.

Pán Sutton, jej drahý manžel, robil všetko, aby sa ich jediné dieťa ukázalo v spoločnosti v čo najlepšom svetle. Nezabúdalo stále pripomínať manželke, že nemá vynechať nijakú príležitosť, aby sa ich dcéra začlenila do modernej londýnskej spoločnosti. Rád jej prenechal túto povinnosť, sám sa skôr rozumel obchodom ako spoločenským radovánkam.

„Ach, tuším je tam slečna Barstowová...“ s úsmevom sa uklonila smerom k prechádzajúcemu laundaueru pani Suttonová. Dáma v ňom jej zakývala na pozdrav. Úsmev jej vzápätí vybledol a kyslo utrúsila: „Aký biedny koč! Myslela som, že lord Barstow pripraví svojej polovičke niečo väčšie a pohodlnejšie. V tomto koči nevyzerá najlepšie.“

Abigail čušala. Bolo lepšie nechať matku, nech sa vyreční. Radšej sa schúlila do kúta a pozerala von. V Londýne bola len tri týždne a všetko ju stále privádzalo do údivu. Nevedela sa nasýtiť pohľadu do výkladov s vyberaným tovarom, s úžasom vytriešťala oči na dámy, za ktorými často manévro-